

Ngao du St-Petersburg – Florida

Nguyễn Hồng Phúc

Mỗi khi nghe người ta nhắc đến Florida thì tôi cảm thấy hơi ngao ngán làm sao đấy vì tiểu bang Florida được xem như một trong những tiểu bang có crime rate cao nhất nước Mỹ và cũng là nơi để nghỉ hưu cho nhiều người đến từ phương Bắc (snowbirds), để trốn cái lạnh băng giá của xứ Bắc cực.

Một ngày chúa nhật tháng 9 năm 2010, gia đình tôi đang ăn cơm trưa vui vẻ thì một cú điện thoại reo lên “xin cho nói chuyện với Vân nhé. Đây là Đào ở Florida bạn của Vân 37 năm trước”.

Thế là bà xã tôi vừa tìm lại được cô bạn biệt tăm sau khi học lớp đệ lục trường Trung học Nguyễn Bá Tòng năm 1973.

Bà xã tôi, vài năm gần đây có trò chuyện với bạn bè thời trung học như Mẫn ở Sài Gòn, Sơn từ Vancouver và Thương từ Sydney Australia, đề nghị cố gắng tìm lại cô bạn Đào bằng Internet. Thế là vào tháng 9 năm 2010 cô ấy gửi email nhắn tin tìm người quen vào web của Người Việt online và từ đấy họ cho đăng mục tìm bạn bốn phương trên báo địa phương của Orange County California. Hai tuần sau đó mẹ của Đào đọc được mục nhắn tin con gái mình. Bà liền điện thoại cho cô con gái hiện đang ở St-Petersburg Florida. Nhiều khi ngẫm nghĩ lại mới thấy trái đất tròn thật cộng với sự tiến bộ của nền thông tin điện tử hiện nay thì việc tìm thân nhân hay người quen ngày nay không còn là việc mò kim dưới đáy biển nữa. Rất hiệu quả và nhanh chóng.

Sau vài lần trò chuyện với cô bạn thuở hàn vi bằng điện thoại, tuy chỉ học 1 năm thời trung học nhưng họ có rất nhiều chuyện để hàn huyên tâm sự...và câu chuyện không bao giờ hết vì cô bạn Đào này học chuyển đến những 4 trường ở bậc trung học vì nổi tiếng là “phá phách sổ một”. Tuy cô ấy và gia-đình không có đạo nhưng cha cô ấy, là một thiếu tá không quân luôn muốn con cái mình hưởng một sự giáo dục hoàn hảo từ văn chương đến đức tính cho nên ông gửi các con học những trường đạo như Phước An Thị Nghè, Thiên Phước Gia Định, Thánh Mẫu, Taberd, Couvent-des-oiseaux, Nguyễn Bá Tòng.

Cô ấy kể lại năm đệ ngũ, có lần sau khi tan học cô ấy thắc mắc hỏi cha dòng cũng là giáo-sư trường Thánh Mẫu “cha mặc bộ đồ đen từ trên xuống dưới nhưng bên trong còn mặc gì không ạ”. Thế là cô ấy bị kỷ luật và cha hiệu trưởng đuổi ra khỏi trường. Lúc ấy cha cô bạn bịu chuyện quân ngũ nên không biết rõ chuyện học hành của cô con gái đầu lòng vì thế cô ruột của Đào đến nhận cô ra từ trường Thánh Mẫu để chuyển sang trường Thiên Phước nằm trên đường Hai

Bà Trưng. Cô Đào này thường hay phá phách thầy cô, hay giễu cợt chọc ghẹo mọi người, ngay bọn con trai cùng trường cũng biết tiếng.

Sau 30 tháng tư năm 1975 gia đình cô di tản sang đảo Guam. Tạm cư ở Guam được vài tuần và sau đó được những cha dòng ở San Diego bảo lãnh sang Mỹ từ tháng 6 năm 1975. Gia đình Đào gồm 5 gái và 5 trai. Sau khi đến Mỹ con cái lớn được phân tán ra nhiều nơi để tìm kế mưu sinh hầu cho cuộc sống kinh tế tạm ổn hơn.

Thời gian đầu ở Cali cô xin đi làm trợ tá văn phòng cho một hãng đánh cá, tôm và cua ở Alaska. Làm được vài tháng cô gặp anh bạn Việt Nam làm cùng hãng tên Nguyễn, cựu sĩ quan không quân. Hai người làm quen rồi lấy nhau 2 năm sau, năm 1977 tại Seattle. Sau khi lấy nhau anh Nguyễn tiếp tục đi học làm sửa chữa nhà cửa trong khi Đào xin đi học Luật. Cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ khá cực khổ vì vừa đi làm vừa đi học. Nhưng trời còn thương sót hai vợ chồng trẻ, vì học nghề tay chân, nên một ít lâu sau anh Nguyễn ra trường và đi làm cho một hãng xây cất ở Seattle.

Đời sống kinh tế tạm ổn, chồng đi làm vợ đi học Luật rồi sau đó cũng ra trường làm luật sư... Năm 2000 nhân một chuyến đi thăm người cô ở khu vực Miami, hai vợ chồng Đào thấy thời tiết ẩm áp cho nên vội mua một căn nhà và dọn về St-Petersburg ở từ đấy...

Sau khi liên lạc được bạn cũ, bà xã tôi liền booked 2 cái vé đi Tampa đầu tháng 11, vì nghĩ vào tháng này thời tiết vẫn còn ẩm áp để có dịp tắm biển và thăm bạn. Máy hãng hàng không Canada charged vé máy bay hơi đắt cho nên bà xã tôi booked với Delta với 30% rẻ hơn hãng Canada. Khi đến phi trường chúng tôi mới vỡ lẽ ra là mấy hãng hàng không Mỹ hạ giá vé để dễ thu hút người mua nhưng họ lại charge 25\$ cho mỗi kiện hành lý và trên máy bay mấy dịch vụ ăn uống đều phải trả tiền chứ không có "free" như Canada chúng tôi.

Chuyến bay chúng tôi khởi hành vào chiều thứ năm nên ít hành khách đợi tại phi trường nhưng phải qua ít nhất 4 lần bị xét passport trước khi được lên máy bay.

Chuyến bay từ Montreal đến Atlanta bị đình trệ 30 phút vì bị ảnh hưởng bão. Vừa đến phi trường Hartsfield-Jackson Atlanta thì vợ chồng tôi hối hả đeo dắt nhau chạy lẹ đến cổng B86 bằng xe điện từ Concourse A to Concourse B mà

chúng tôi chỉ có 30 phút để làm hết những chuyện đổi terminal này. Thật là gay go lắm. Đến được cổng B86 còn đúng 10 phút thì máy bay sẽ cất cánh “take off”. Từ xa chúng tôi nhìn thấy hành khách vẫn chưa “boarding” mà còn ngồi yên tại chỗ. Tôi nghĩ đến chuyện bất bình thường đang xảy ra đây. Chúng tôi đến hỏi cô tiếp viên hàng không về sự việc thì được cô trả lời rằng máy bay sẽ khởi hành trễ nửa tiếng. “ Hú vía”. Thế là chúng tôi có một ít thời giờ để đi mua cái pizza ăn lót dạ vì từ trưa đến giờ trong máy bay họ chỉ cho snack như pretzel và nước lã...

Máy bay đến Tampa trễ hơn 1 tiếng, chúng tôi gọi điện thoại cho Đào đến rước vì từ nhà Đào đến phi trường Tampa chỉ mất 15 phút. Trong khi đó chúng tôi đến lục lọi tìm hành lý trên carousel nhưng đến 20 phút vẫn không thấy hành lý đâu cả. đành phải đến quầy Delta làm Baggage Claim. Họ cho biết là sau 50 phút nữa sẽ có 1 chuyến bay khác cũng đến từ Atlanta nếu chờ được thì lấy hành lý luôn thể, bằng không họ sẽ gửi về địa chỉ của Đào sáng mai...Xem ra chuyến đi có vẻ không được suông sẻ lắm...

Sáng hôm sau chúng tôi mượn tạm quần áo của vợ chồng Đào mặc. Sau khi uống tách cà phê buổi sáng tôi sốt ruột quá nên phải điện thoại lại “luggage check” thì họ nói là nên đọc kỹ contract là Delta chỉ có trách nhiệm giao hành lý trước 10 giờ đêm chứ không bắt buộc là buổi sáng...Tôi hết ý kiến. Thế là phải mặc tạm đồ của bạn bà xã để đi chợ “ruồi” (flea market) cả ngày thứ sáu.

Vợ chồng Đào than phiền là 2 tuần trước trời còn ấm áp khoảng 90 F. Bây giờ dân Canada đến viếng thăm chúng tôi lại còn mang thêm cái lạnh bắc cực đến nên 4 ngày đầu trời nắng liên tục nhưng nhiệt độ khoảng 40° F buổi sáng và lên đến 65° F vào buổi chiều. Vì là thứ sáu và cả cuối tuần nên vợ chồng Đào lấy “Friday off” để có thì giờ đưa chúng tôi đi chợ “ruồi” (flea market), mua sắm rau cải trái cây rất tươi do những người Á đông vùng phụ cận chở đến bán rất rẻ. Những trái thanh long, mít ta, sa bô chê, chôm

chôm, nhân, rau muống, rau đắng, cua, tôm và cá với giá rẻ gần như phân nửa bên Canada chúng tôi. Sau đó anh Nguyễn đưa chúng tôi đi Madeira Beach và Treasure Island nơi có nhiều condominium mà anh đang thi công sửa chữa và muốn giới thiệu chúng tôi đến những người "snowbirds" đến từ Calgary Alberta để tránh mùa đông. Chúng tôi đi tham quan vài cái condo đang sửa chữa và tân trang trông rất đẹp. Hai vợ chồng Đào có nhã ý mời mọc chúng tôi invest ở Treasure Island này để làm "snowbirds" như những người bạn Canada mới này, để có bầu có bạn trong tuổi già có thêm phần vui vẻ hơn...

Sau khi viếng thăm khu condo của Treasure Island chúng tôi quay về tư thất của Đào. Trên đường về chúng tôi ghé ngang John's Pass để ăn trưa và chuyện trò lai rai với vài chai bia Heineken.

Trò chuyện với anh chị chúng tôi mới biết là tại vùng Pinellas county này có rất ít người Việt. Ngoài việc làm bình thường, ban đêm anh chị thường ca karaoke. Nếu có nhiều thì gian rảnh rồi hơn anh chị đi câu cá cho qua ngày.

Đào kể chuyện rất tỉ mỉ, rành mạch và rất có đầu có đuôi. Cô kể rất nhiều legal cases đã để lại cho cô những kỷ niệm thật đáng nhớ - vui cũng như buồn. Ngày xưa ở Seattle cô mở một văn phòng luật sư riêng cho cô - vừa làm luật sư kiêm paralegal. Đời sống khá giả và cũng rất sô bồ. Khi về St-Petersburg cô muốn có một cuộc sống bình thản hơn cho mình cho nên cô chọn làm attorney/prosecutor cho county cô đang ở với 50% mức lương cô hưởng ở Seattle. Với gần 30 năm kinh nghiệm trong ngành luật, mỗi khi tiếp xúc với ai cô hay nhìn ánh mắt người ấy vì ở đó nó chứa đựng bản tính thật con người - thiện hay ác, thành thật hay dối trá vì cô đã tiếp xúc quá nhiều thành phần trong xã hội Mỹ. Cô luôn có bản tính ngờ vực khi nhìn người đối diện - nó chứa đựng sự trung thực, dối trá, lừa hoặc... Cô kể lại một vụ cãi đầu tiên của cô. Vụ kiện của cô Diantra, một single mom đang làm cave trong một quán bar ở Seattle. Cô Diantra kiện ông chủ của cô đã phá hại cuộc đời cô, đã biến cô từ một nữ sinh trung học

để trở thành single mom nghèo và làm cave. Sau nhiều lần thẩm vấn cô Diantra này Đào được biết Diantra nguyên là một nữ sinh năm cuối trung-học vừa phải đi làm để kiếm tiền phụ cho việc học của cô. Cô xin vào làm việc lật vật cho một quán bar. Sau đó cô lên đại học và lúc đó cô cần nhiều tiền hơn để trang trải học phí. Ông chủ cô bắt cô làm cave thì mới được nhiều lương hơn. Sau đó cô cho ra đời đứa con không cha. Trong lúc chuẩn bị ra tòa, luật sư của bị cáo cũng như người nạn nhân đều phải trình toà cái “list” với tất cả tên của nhân chứng. Một vài trường hợp “đặc biệt” quan toà chấp nhận “surprised witness”. Vào ngày hầu toà ông chủ cô Diantra đưa vào anh Justin, bồ cũ của cô. Đào ngạc nhiên và hỏi nhỏ cô Diantra “thế này là thế nào? Tại sao cô không cho tôi tin tức gì về anh chàng Justin này cả, mình sẽ khó mà thắng kiện đấy nhé!”. Cô Diantra trầm tĩnh trả lời “cô đừng lo tôi có cách đối chọi với họ!”. Khi luật sư bị cáo hỏi cô sự việc bắt đầu như thế nào để xét xử thì cô Diantra bình tĩnh đứng lên trình bày “thưa quan toà và quý vị tôi là một nữ sinh nhẹ dạ trong trắng học lớp 12 trung học năm 17 tuổi. Vì muốn có cuộc sống tự lập nên tôi xin việc làm và được ông chủ ở đây giúp đỡ lúc ban đầu. Rồi khi lên đại học chi phí gia tăng rất nhiều nên tôi cần phải tìm việc khác có lương hậu hĩnh hơn. Ông chủ đề nghị tôi làm cave để tăng lương. Rồi vì hoàn cảnh bắt buộc tôi có con và phải nuôi dưỡng bé trong sự nghèo khó đến ngày nay. Thâm tâm tôi vẫn nghĩ tôi là một công dân lương thiện và tốt với xã hội nhưng vì do lỗi của ông chủ đã biến tôi thành một thành phần xấu của xã hội như ngày nay...”. Bồi thẩm viên từng người nhưm lệ đến ôm cô Diantra để chia buồn cùng cô. Thế là cô thắng vụ kiện một cách dễ dàng vì lấy được lòng “jury” với tài đóng kịch quá giỏi của cô.

Có lần cô ra chợ gặp một bà Việt Nam. Bà ấy hỏi Đào làm gì. Đào trả lời là đang làm luật sư cho county Pinellas mình đang ở. Bà ấy nói rằng bà biết gần hết những luật sư ở Florida nhưng bà ấy sao lại không biết luật sư nào tên Đào cả. Đào trả lời ngay “nếu bác chạy xe ẩu hay vượt đèn đỏ hay bất cứ trường hợp phạm pháp của chính phủ Florida thì khi vào hầu toà bác sẽ gặp cháu ngay...”.

Chiều thứ bảy vợ chồng Đào đưa chúng tôi đi Tampa để thăm một đồng nghiệp luật sư khác – Diana và ông chồng Don làm kỹ sư xây dựng. Ôi cha ời lần đầu tiên tôi chứng kiến một cuộc trò chuyện rất thú vị giữa 2 luật sư Mỹ và Việt. Hai cô luật sư nói

chuyên liên miên mãi đến tối với snack lai rai và vài chai rượu vang đỏ. Cũng may cho tôi là ông chồng cô Diana là Don làm kỹ sư xây dựng cho nên tôi cũng tham dự trò chuyện được một ít cho vui cuộc. Trên đường trở về St-Petersburg chúng tôi ghé lại Hard Rock Casino ở Tampa để ăn tối và nghe nhạc sống. Máy cô chiêu đãi viên trẻ đẹp cao ráo ăn mặc hở hang đứng cạnh tôi để hỏi chúng tôi dùng gì. Tôi cứng miệng ảm ờ vì thật quá bất ngờ với một người đẹp đứng quá sát nơi tôi ngồi cộng với ánh sáng mờ mờ làm tôi miên man cứ tưởng mình đang ở động tiên...

Mỗi buổi sáng tôi và bà xã lấy ít thời gian đi bộ quanh hồ Crescent Lake gần nhà Đào như tập thể dục rồi ăn trưa. Sau đó anh chị đi làm về sớm đưa chúng tôi đi đây đi đó cho biết vùng biển lân cận. Ngày chúa nhật anh chị Đào đưa chúng tôi đi vài bãi biển khác như – Clearwater và Largo Beach với cát trắng mịn làm tôi liên tưởng đến bãi Sao của đảo Phú quốc... Bãi biển sạch và trắng mịn nhưng vì có hơi gió và nhiệt độ ở 60 °F nên không tắm được chúng tôi đành đi tản bộ để ngắm du khách qua lại, chim biển bay và chụp hình kỷ niệm... Đến chiều chúng tôi ghé lại quán ăn cạnh bờ biển để ăn tối và ngắm mặt trời lặn “sunset”. Từ xa chúng tôi ngắm nhìn mặt trời to tướng từ từ lặn xuống lòng biển... Trong xe anh Nguyễn hỏi chúng tôi “khi người đàn bà mà có chồng chết, thì người Việt Nam mình gọi là quả phụ, chứ người đàn ông có vợ chết thì gọi là gì?”. Một vài giây sau chúng tôi vẫn không có câu trả lời, anh cho biết “người đàn ông có vợ chết thì người ta gọi là quá đã”.

Đào kể một case mà kí ức cô vẫn không thể nào quên được. Chuyện anh chàng John, 60 tuổi đang sắp về hưu lái xe xuống dốc hơi gắt “stiff” và đụng gãy chân một em trai Gregory đang hùn hạp đẩy chiếc xe chết máy dọc đường trong khi mẹ em đang cầm lái. Khi đưa đến Emergency room thì bác sỹ cho biết vì gãy chân mất máu quá nhiều nên phải tiếp máu nếu không con trai sẽ không thể cứu sống. Bà trả lời là chúng tôi có đạo Jehovah và thánh chúng tôi không cho phép được nhận một giọt máu của bất cứ ai. Thế là cậu con trai của bà phải ra đi với quyết định có “mùi tôn giáo” của bà. Ra toà anh John theo nguyên tắc bị kết án 5 năm tù khi cán người ta, nhưng anh bị buộc tội 15 năm tù vì làm nạn nhân chết mặc dù quyết định làm chết người không do từ anh ra; nhưng nếu anh

không cán người thì em Gregory không bị gãy chân và nếu bà mẹ cho truyền máu thì bé không bị chết. Tất cả đều là một suy luận dây chuyền. Một trường hợp quá thương tâm...

Đào có lần xét xử một case khác về việc anh David đánh vợ và bị cảnh sát tóm cổ đưa ra toà. Anh chàng lực lưỡng cùng vợ vào hầu toà. Anh David tới tát chửi bới “bà vợ hỗn láo cãi lệnh ông cho nên ông giận quá tán cho bà một cái”. Thế là bà vợ gọi 911. Cảnh sát đến bắt ông và đưa ông ra toà. Đào xử cho ông 5 ngày tù vì tội đánh vợ. Ông David này cũng không vừa và tiếp tục chửi bới “cô Đào cũng là một bè lũ bullshit”. Đào gán cho ông 15 ngày tù vì tội gây rối tại phiên toà. Ông ấy không ngưng và tiếp thêm “tụi bay là cả lũ đàn bà xấu như cúrt (bullshit) hay bênh vực đàn bà chúng bay”. Đào tức giận nói “này nhé ông nhìn chung quanh ông xem sao. Người quan toà “judge” là đàn bà, công tố viên cũng là đàn bà và đám jury cũng đa số là đàn bà. Như vậy tôi cho ông tổng cộng 45 ngày nằm tù về tội mĩa mai bọn đàn bà chúng tôi”. Thế là ông David dụi xuống và chấp nhận ngay lời buộc tội của toà là lãnh 45 ngày tù về tội cho vợ một bạt tay...

Ngày thứ hai vợ chồng Đào đi làm như bình thường. Chúng tôi ăn sáng xong lái xe trực chỉ Orlando để tham quan Universal Studio. Walt Disney và Universal studio thì chúng tôi đã nhiều lần đi thăm ở California nhưng Orlando là lần đầu tiên chúng tôi đi thăm nên muốn biết để so sánh. Xa lộ Florida rất tốt, có lẽ vì là miền nhiệt đới cho nên đường xá không ít bị phá huỷ bởi tuyết và muối như bên Canada. Trên đường đến Orlando tôi thấy có nhiều nơi chỉ cao hơn mặt nước biển vài feet. Tôi cảm thấy lo ngại cho vùng Florida này vì với hiện tượng ô nhiễm môi trường (global warming) hiện nay mực nước biển sẽ dâng lên 3 feet nếu nhiệt độ trung bình tăng lên 2 độ C. Vấn đề là thời gian mà thôi. Có thể trong 10 năm, 20 hay 30 năm tới mực nước biển sẽ tăng dần. Một vài địa điểm Florida như Miami là nơi mà các nhà khoa học tiên đoán sẽ chìm dưới lòng biển đầu tiên. Đến nơi chúng tôi thấy hơi ới vì quá ít khách và vắng như chùa bà đanh. Không hiểu hiện thời là “low season” hay bị ảnh hưởng kinh tế thoái lui của Mỹ. Nhiều gian hàng bên lề đường “kiosk” ít khách phải tạm đóng cửa. Chúng tôi đi xem qua loa để biết Universal Studio, những công trình mới như Harry Potter, Jurassic Park, v.v.v...thì có rất đông khách với trẻ con “get lined”. So với Cali mà chúng tôi đi tham quan năm

2001 thì số khách ở đây khoảng ¼ của Cali.

Cô Đào này khá lành lợi, cởi mở và thẳng thắn mặc dù tất cả 9 em còn lại đều lấy Mỹ, cô nói tiếng Việt và tiếng Anh lưu loát. Mỗi tối vợ chồng cô nghe nhạc Việt nam và ca karaoke. Đào rất mong muốn bà xã tôi invest ở khu St-Petersburg để có bạn gần gũi và để dưỡng già về sau. Nhưng một quyết định quan trọng như thế cần rất nhiều thời gian... mặc dù hiện thời giá nhà cửa và địa ốc ở Florida xuống gần 60% so với giá tốt đỉnh. Căn nhà đang ở, Đào mua năm 2000 với giá 315,000 đô và hiện nay giá thị trường khoảng 190,000 đô. Nhà rộng 3,000 sq-ft of living space có trồng nhiều cây cối miền nhiệt đới như cây cau, palm trees, cây bưởi, chuối, cam, hoa lan, mít ta, thanh long, cây tre và trúc và đủ loại rau ăn khác, hồ bơi, giếng nước để tưới cây với hệ thống tưới cây tự động...Ngoài ra Đào có thêm nghề tay trái như buôn bán nhà cửa, làm tóc (hair stylist).

Hai ngày cuối cùng ở St-Petersburg trời ấm lại khoảng 60° F buổi sáng và lên 80° F sau buổi trưa. Thế là mỗi chiều Đào đi làm về sớm và đưa chúng tôi

đi những bãi biển khác như Bradenton beach, Pasadena key và Saratoga bay. Ngày thứ năm cuối cùng là lễ Veteran's day, vợ chồng Đào đưa chúng tôi đi xa hơn về phía Nam như Siesta Key gần Fort Myers với nắng ấm hơn và cát cũng trắng và mịn hơn. Nhưng nước vẫn còn lạnh khoảng 62° F. Chiều về chúng tôi ghé lại factory outlet ở Venice/Englewood để mua sắm trước khi trở về Canada.

Cuộc viếng thăm ngắn 7 ngày ở St-Petersburg cho tôi nhiều cái nhìn rõ hơn về nếp sống và sinh hoạt của cộng đồng người Việt địa phương và để lại cho chúng tôi một ấn tượng rất vui vẻ thoải mái với bạn bè mới mặc dù đã xa cách 37 năm nhưng hình ảnh và kỷ niệm cũ vẫn không thể bị xoá mờ trong kí ức bà xã tôi. Nhà hàng Á châu quá ít ỏi và không hợp khẩu vị tôi cho lắm. Ngày xưa ở Sài gòn tôi vào được đại học Phú Thọ và nhìn bạn bè học Y-khoa tôi nể lắm. Trong khi đó những bạn kém may mắn hơn phải qua học luật ngồi lênh khênh ở rạp hát Thống Nhất vì trường luật thiếu chỗ và dễ dãi trong việc ghi danh cho sinh viên. Ngày nay khi tiếp xúc với người bạn luật sư mới tên Đào này đã làm thay đổi thành kiến của tôi 180 độ. Tôi nể cô Đào này quá. Cô biết rất nhiều sự

việc vì đã tiếp xúc mọi thành phần trong xã hội Mỹ, rất vui tính, cởi mở, trung trực và thẳng thắn...St-Petersburg có cái may mắn là nằm ngay vùng nhiệt đới ít bị ảnh hưởng của sóng gió (hurricane) và được cái thời tiết ấm áp cho nên cuộc sống tại đây rất thích hợp cho người về hưu.

Chia tay những ngày vui vẻ đã qua với bạn cũ của vợ tôi, cũng là bạn mới đối với tôi, quay lại nhịp sống thường ngày, tôi có những suy nghĩ riêng tư cho tương lai, chúng tôi có dọn về đây hay không ? hay để đầu tư vào thị trường địa ốc hiện nay đang xuống dốc vẫn còn là một đề tài cần đắn đo suy nghĩ nhiều hơn...

Nguyễn Hồng Phúc
Tháng 11 năm 2010